

JISTEBNICKÝ

zpravodaj SPECIÁL

MIROSLAV
TÁBORSKÝ
ODVOLÁNÍ
18. 4. 2020

ODVOLÁNO

MIROSLAV
TÁBORSKÝ
ODVOLÁNÍ
2. 11. 2020

ODVOLÁNO

budu tady
až do

ODVOLÁNÍ

MIROSLAV TÁBORSKÝ

termín vám bude sdělen v dostatečném předstihu, a proto čtěte

JISTEBNICKÝ ZPRAVODAJ

Coronavirus Time
bez překladu
dřina v ložnici
knihovnické dementi
trocha vtipu
klukovský sen
střípky z venkova
fotbalové vtipy
lékárníkovy příhody
mexiko(víd)
tak šel čas - fotbal
on line

stránky mezinárodní
galerijní
milí přátelia
z deníku
jakuba bachoríka
má obě ruce levé
kozel v karanténě
hlásky z distanční
výuky
osmisměrka
jak se romové
pustili do práce
kterak karel
k bytu přišel
ze života
dřisty jaroslava krále
vážení jistebnickaně
vánoční kvíz

obsah

mám toho plné zuby

já mám roušku odjakživa

jsem v klidu, jsem státní
zaměstnanec

já nic, já anděl

Vážení občané,
přestože jsme letos museli rozsvítit vánoční strom bez přítom-
nosti veřejnosti, dostává se Vám do rukou alespoň speciální číslo
zpravodaje obce.

Myšlenka na vydání tohoto speciálu se zrodila v Galerii u foťáka.
Naleznete zde příběhy, vyprávění a postřehy od našich spoluob-
čanů, stejně tak od lidí, kteří jsou s naší obcí spjati a rádi se k nám
vrací.

I když se momentálně nemůžeme setkávat, z celého srdce Vám
přeji, ať je rok 2021 rokem návratu do normálního života, ve kterém
je stále důležitější rodina, zdraví, vzájemné vztahy a naděje, že vše
společně zvládneme.

Krásný nový rok 2021!

Mgr. Šárka Storzerová
Vaše starostka obce

Milí čtenáři, do roku 2021 Vám přejeme pevné zdraví
a „**hlavu plnou pozitivních myšlenek**“.

Redakce „Jistebnického zpravodaje“

Coronavirus Time

Tak mi napsal Honza Lipina. Že prý chystají nějaké silvestrovské číslo Jistebnického zpravodaje a že mám přispět, pokud možno něčím vtipným. Něčím vtipným... Asi mě má za vtipného. No, vymlouvat mu to nebudu. Když si o tobě někdo myslí něco dobrého, nechej to tak, moc jich není! A kromě toho, jsme Češi, že jo, a nikdy nevíš, kdy se Ti někdo takový může hodit.

Stejně mi není jasné, jak jsem ho napadl zrovna já. Vždyť ví, že jsem bývalý technik, to má člověk většinou v hlavě na furt a s vtipem se to většinou moc nekamarádí.

I když on v pravěku byl taky technik, ale pak se nějak zvrhl a začal fotit jakési nahoťinky a rybníky a tak... No, koukat se na to dá. Hlavně na ty první, že jo.

Teď je stejně ta karanténa, nikam se nedá chodit, a když, tak s tou pitomou rouškou na ksichtě. A všude je stejně zavřeno, fungují akorát potraviny. Ale prohlížet si tam regály mě zrovna nebere. Tak bych přece jenom něco třeba mohl zkusit.

Takže slohovka, a vtipná... U slohovek jsem celý život trpěl jako zvíře a pokud jsme je psali ve škole, nikdy jsem je nestihl včas. No, ale když to chce Honza... Konec konců, z maturitní slohovky mi Paleček dal jedničku, a to jsem u něho měl celý gympl dvojky! Je to sice už padesát let, ale třeba tam něco zůstalo!

Mám nápad – že bych si dal kafe? To by mohlo pomoci! Tak si jedno udělám.

Výborné! To je to kafe namleté ze zrnkového, které nám přivezla Jana, a je z té holešovické pražírny. Na internetu se vytahují,

že mají kávy z celého světa. Asi nekecají, tohleto je fajn hořké, takže asi fakt bude z Jižní Ameriky. Ty africké kávy mě moc nebaví, jsou na mě hodně kyselé.

Takže znovu – slohovka... Nápad nějak žádný. Co s tím?

Že by panáka? Mám tam skoro celou flašku toho dobrého vizoura, co mi dovezl poslední zeťák. Tak jo, dám si panáka s ledem.

Hergot, led není! Co teď? No tak teda asi „naostro“, no!

Je to teplé... Já ty Skoty nechápu, pijí vizoura v pokojové teplotě, a ještě si do toho dávají vodu. Sice kapátkem, ale i tak! Vždyť je to hergot vizour!

Ale jo, i naostro to nakonec jde. Whisky je holt dobrá kořalka. Tak, a teď ta slohovka půjde sama!

Nebo, mám nápad! Ještě tam mám jeden ten malý doutníček, co si je občas jen tak vyfukuju. Od té doby, co jsem přestal kouřit, už nic nešlukuju, ale je to furt fajn. A ten malý doutníček je o hodně lepší než ten kubánský, co jsem posledně dostal od druhého zeťáka. Když jsem ho vykouřil, slintal jsem jako bernardýn a jazyk mě pálil tak, že jsem tři dny nepoznal tlačenu od kremrole!

Doutníček fajn. Tak jedem – slohovka!

A hele, Dáša tam nechala upečený štrúdl! No tak to musím zkusit, mívá ho báječný. Jojo, dobrá buchta přinese mlsnému chlapovi radost do života! Ještě, že máme ty ženské, co o nás pečují. Vařit sice umím, ale takovou lahůdku bych nesvedl ani náhodou.

Hergot, zapomněl jsem ráno vynést smetí, už to tu smrdí. Nedá se nic dělat, dneska se vyváží, tak s tím půjdu hned.

Tak nic, žádné další výmluvy, kafe bylo, doutníček vykouřený, štrúdl taky, druhý vizour přede mnou, jedem!

Čeče, pořád nic... Že by ještě jeden vizour? Už tam toho moc není, musím opatrně. A k tomu led ještě pořád nezmrzl, takže zase ta pokojová teplota... Vydržat!

To je zvláštní, každý den furt zvoní telefon a permanentně někdo otravuje, ale dneska jako s uděláním nic. Musím se soustředit. Tak vtipného... Co vtipného? A ještě k tomu do 15. listopadu!

Aspoň nějaké téma, kdyby mě napadlo! Přece nebudu psát něco o Komenském! Je sice 350. výročí jeho úmrtí a všude se o tom mluví, a ještě k tomu jsem před padesáti lety za toto téma (tehdy ke 300. výročí úmr-

tí) na maturitní písemce dostal tu jedničku, ale napsat o tom vtipně do silvestrovského Jistebnického zpravodaje – to fakt nevím, jestli by prošlo.

Myslím, že ještě jeden panák pro inspiraci pomůže!

To už je poslední??? To je průšvih! Takže už není vůbec žádná naděje...No co, dopiju to a Honzovi zítra zavolám, že jsem to nezmákl.

Promiň, Honzo, každému holt není dáno.

Jan Vala

Kopřivnice, 13. 11. 2020

bez překladu

povídka

Současný svět se podobá kouli omotané neviditelnou pavučinou, skrze kterou se lidé navzájem spojují. Jste-li alespoň trochu "gramotní", stačí vzít příslušné zařízení, zmáčknot čudlík a octnete se třeba na druhém konci světa. Můžete vést rozhovor, nebo se jen dívat a někdy i obojí.

Má dcera využívá služeb virtuálního komorníka, či lépe komornice. Pojmenování kulhá, vím, ale nechtěl jsem použít slovo služka a už vůbec ne asistentka. Myslím, že SIRI je víc než ta prvá a méně než druhá. Je, tak říkajíc, k ruce, ale neudělá vše, co by se po ní mohlo chtít. Není živá, i když žije v Iphone (v mobilním telefonním přístroji). Má funkci omezenou obývaným prostorem a smyslem jejího bytí.

Když dcera uloží SIRI úkol v mezích jejích schopností, oslovená jej mlčky splní. Nedávno ale zažila šok. Vyprávěla manželce a mně, že před několika dny měla špatnou náladu. Nic se jí nedařilo a tak vše komentovala ostrým výrazem. V tomto rozpoložení vydala SIRI pokyn doplněný vulgárním dovětkem. Anglicky. Zapomněl jsem zmínit, že SIRI má americký původ, což mladší čtenáři již jistě dovodili z názvu mobilu. SIRI na to zareagovala zcela lidsky,

hlasitou replikou: takhle se mnou nemluv, nic jsem Ti neudělala. Dceru to tak překvapilo, že zbytek konverzace se už obešel bez nemístných slov. Abychom uvěřili a též aby si SIRI udobřila, před námi této řekla do telefonu, ať se nezlobí, že ji má ráda. Okamžitá odpověď předčila tu první: nic jiného jsem ani nečekala.

Co kdybych si také pořídil svou SIRI, uvažoval jsem. A jak by asi vypadala naše konverzace? Řeč by problém nebyl, to druhé nevím, dcera je vznětlivá po mně. Určitě bych SIRI zaměstnával více, jsem nesrovnatelně méně zběhlý v nakládání s elektronickými vymoženostmi. Nejspíše by často nerozuměla, co po ní chce. A jestli je tak lidská, jak to vypadá, třeba by reagovala peprně ona. To by mne zajímalo, jakou má slovní zásobu a kam až by dokázala zajít. Tak pěkně jsem si vše představoval, až jsem začal přemýšlet, kde vezmu na mou novou přítelkyni do telefonu peníze. A pak jsem se zarazil. A co když to nebude SIRI, ale nějaký chlap? Dá se předpokládat, že výrobce klientkám nabízí ženu a klientům muže. Takže to bude Jack nebo Bill s kým budu mluvit? Nějaký Yankee mi bude nadávat a posmívat se mým nepovedeným pokynům? Tak to tedy ne. To raději budu nadávat sám sobě a bez překladu.

Pavel Godický

Jak se z Koronáče stane Paroháč?
Řekne manželce, že ztratil chuť!

Někdo je žíznlivý po penězích,
někdo po lásce, někdo po slávě
a někdo po Silvestru.

Starý rok se v dáli ztratil.
Co si přeješ od Nového?
Aby se zas nepotatil.

Silvestrovský večer na posádce.
Velitel objednal dokonce i striptýz.
Dívčina se objeví před vojáky,
bouřlivý potlesk.
Dívčina odhazuje jednu část oděvu
po druhém a potlesk je stále slabší a slabší.
Když dívka zůstane na jevišti celá nahá,
v sále je hrobové ticho.
Dívčina celá zmatená říká: „Chlapci,
to se vám nelíbím?“
Ze sálu se ozve zasténání: „Líbíš,
ale jedna ruka nezatléká?“

V. Schestag

povídka

dřina v ložnici

I doba koronavirová přináší okamžiky, z nichž se mohou stát úsměvné historky vyprávěné přátelům při sklence vína...

Nedávno jsme se s manželem na ulici potkali s manželským párem, který známe spíš jen tak z vidění. Nicméně, jak je v čase covidu-19 člověk izolován víc, než by chtěl, radostně jsme se pozdravili, i když jsme se kvůli rouškám původně málem nepoznali. A pustili se do řeči. Po poměrně dlouhém výčtu svých aktivit a problémů se naše známá konečně rozhodla dát prostor i nám: „Takže jak se máte vy?“ A já, lačná sdělit jí co nejrychleji, jak nám koronavirus zasáhl do života, jsem vyhrkla:

„No to víte, manžel teď pracuje hlavně v lož-

nici!“ Zorničky našich známých se nad pestrobarevnými rouškami rozšířily, pánovi se v oku blýskla jiskřička, paní přelétl tváří nachový stín... I můj muž přestal svému pánskému protějšku líčit zapeklitý pracovní problém, jímž se aktuálně zabývá a pobaveně na mě pohlédl s mnoha otazníky v očích.

Vteřina ticha, v níž mi došlo, jak moje sdělení zní. Tak a teď vysvětlujte, že internet ve vašem bytě má nejlepší signál v ložnici a že manžel tam u psacího stolu celé dny usilovně pracuje na zadáních pro studenty a věnuje se distanční výuce...

text P. Ambrosch
ilustrace Václav Šípoš

Kde by lidstvo bylo
Kdyby méně pilo
Kde by dnes byl pokrok
Kdyby nebyl rozkrok

Komu není z hůry dáno,
tomu nepomůže
ani příští rok.

V. Schestag

Ona: „Už toho všeho mám dost!
My dva si spolu musíme zas jednou
promluvit! Stručně a jasně! Teď hned!“
On: „Fajn, můžeš začít.
Já se asi tak za hodinku vrátím.“

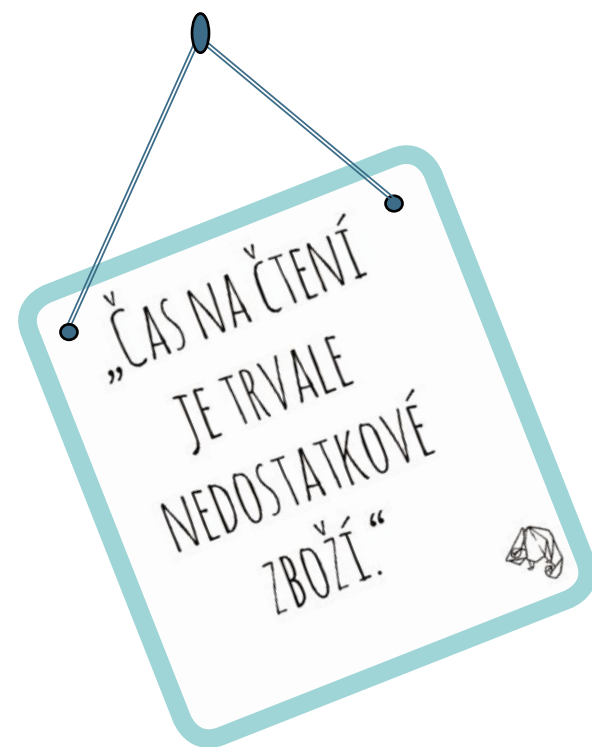

Chci se objednat na rehabilitaci

Volný termín máme za rok

Ale to nevím jestli se dožiju

Tak vás napíšu tužkou a když tak pak vygumuju

KNIOVNIČKÉ DEMENTI

Je s podivem, že v nynějších osvícených časech vyspělých technologií, plánovaného rodičovství a tříděného odpadu veřejností ještě stále lomcuje ničím nepodložený mýtus, že knihovnice je zpravidla asketická obrýlená intelektuálka, kterou rozzáří pouze listování starými kronikami a štrachání v abecedním rejstříku literárních děl. Pak se nemůžete ubránit tušení, že knihovnici, která se přírodě povedla, znáte pouze z filmů, ve kterých se jen mihne, protože na ni hned v úvodu cíhá mezi hustými řadami regálů nějaký mordýr s nabroušením žabikuchem. A vy se pak se setrvačností ještě dobré dva měsíce doma rosíte děsem, když si z knihovničky berete Káju Maříka. Chtěla bych tuto pověru dementovat a oprášit ji od nánosu nesmyslných dogmat. Osobně znám celou kohortu milých a obětavých knihovnických kolegyň, kterým leží na srdci blaho čtenářů víc než Magdaleně Dobromile Rettigové buchtičky se šodó. A jejich duševní roztomilost je nejsrozumitelnějším náborovým letákem při získávání nových zájemců o čtenářskou legitimaci. Koneckonců vždyť já sama jsem, ač tělem i duší knihovnice, poměrně veselá osoba, které je dopřáno si doposud

myslet, že dioptrie je nějaká zbytečnost z tele-shoppingu. Tak ono být v dobrém rozmaru je celkem vzato moje profesionální povinnost, protože špatně naladěná knihovnice nutně vzbuzuje u zákazníka stejnou nedůvěru jako podřobaný dermatolog nebo alergická květinářka, která opuchne i při letmém juknutí na zelený šnylík. Avšak opatrně s tím. Můj úslušný úsměv musí být tak akorát. Ani infantilní, ani dotěrný. A už vůbec nesmím při obsluhování cenit kusadla, jako bych vypadla z komiksu Káji Saudka. A hlavně: žádná askeze. To bych si dala. Správná knihovnice nepotřebuje k výkonu svého povolání ani tak bystrý zrak, jak se teď zřejmě mnozí z vás nesprávně tipují, ale festové pozadí, aby za výpůjčním pultem podávala kvalitní sedací výkony. Ztepilejší muskulatura je pak hotovým požehnáním. Žádné podnišťátko, které si musí nechat vystavit neschopenku, když dvakrát za sebou sundá z horního fochu tříkilovou encyklopedii politického myšlení, zde nemá šanci.

Máte doma knihovničku, nebo snad dokonce obsáhlejší knihovnu? Výborně. Tak ji zkuste několikrát za odpoledne celou vyprázdnit a opět srovnat, a ve zbývajícím čase noste komínky knih připlácnuté k hrudi po bytě. Garantuji vám, že večer budete mít ruce vytahány jako opičák a další dva dny nezvládnete pohlédnout bez znepokojení ani na papírový kapesníček. Novicky knihovnické řehole musí zapomenout na původní ideály. Považují-li za literaturu hodnou tohoto oslovení jen tlusté slovníky, bachraté encyklopedie, atlasy a filosofické traktáty, pak se po desetihodinovém vzpírání těchto bibliotek začnou vděčně věšet kolem krku každému čtenáři, který si vybere brožovanou detektivku nebo pětidekové listy paní a dívek. A také věřte tomu, že úspěšná knihovnice není ta, která má přečtené všechny knihy, ale ta, která má přečtené všechny čtenáře. Jistá profesní diplomacie je tu nezbytnou součástí osobní výbavy. To spíš projde škaredé nevěště, že jí ve výbavě schází paklík froté ručníků, rendlík na špagety a secesní vila, než když si sebespanilejší knihovnice přibalí s sebou do práce místo taktu neomalenost.

Z knihy Zdeňky Ortové „Žena v kurzu“ vybrala Eva Prudilová

„Pepíčku, kdo ti pomáhal s domácím úkolem?“
„Tatínek.“
„Tak mu vyříd, že Wolker byl Jiří a ne Johnie!“

V knihovně se ptá přichozí knihovnice:
„Kde máte oddělení počítačové literatury?“
„Hledáte něco konkrétního?“
„Manžela...“

Eva Prudilová

Maminka čeká těsně před Vánocemi miminko. Tatínek se ptá synka: „Copak bys chtěl Honzíčku pod stromeček, bratříčka nebo sestřičku?“ Honza se zamyslí a po chvíli vyhrkne: „Kdyby to maminku moc nebolelo, tak raději sánky.“

„U nás budou Vánoce úplně stejné, jako každý rok“, svěruje se Franta svým spolužákům ve škole.
„Kapr bude na černo, máma na měkko a tatínek namol.“

„Tak co“, ptá se otec rodiny před zahájením silvestrovských radovánek.
„Pustíme si televizi, rádio, magneták, nebo se pohádáme z vlastních zdrojů“

„U nás bývá na Silvestra psina.“ Říká Karel.
„My zase míváme obložené chlebičky“, povídá Anička.

„Mami, můžu mít na Vánoce psa?“
„Na to zapomeň! Budeš mít kapra jako ostatní.“

„Každý rok k nám na Silvestra chodí tchýně, ale letos uděláme výjimku.“
„Jakou?“, ptá se kamarád.
„Pustíme ji dovnitř!“

Černá knězka lásky osloví na ulici českého zákazníka:
„Chtěl byste prožít Silvestra u mne doma?“
„Ani nápad! Co bych dělal u vás v Africe?“

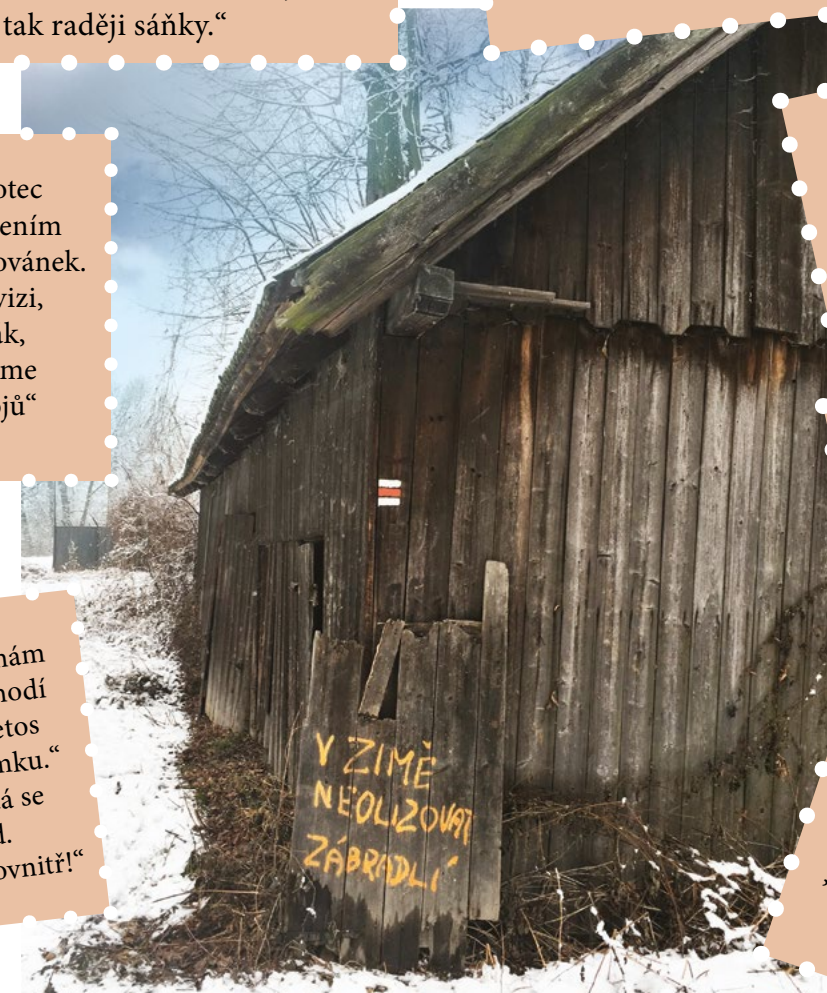

foto Z. Lipinová

KLUKOVSKÝ SEN

Celá příhoda začala nevinnou návštěvou mého kamaráda, schopného obchodníka. Dali jsme řeč a oběd a protože jsem velký fanda do aut, neodolal jsem a s radostí malého kluka přijal jeho nabídku k projíždce v jeho Porsche 911.

Když nastartoval a motor se „rozvrčel“, rozechvěly se mi všechny buňky v těle. Páni – to je síla! Byl jsem nadšený. Prvním problémem bylo nasoukat mých skoro 190 cm do auta. Prostor spolujezdce mi připomněl mé jízdy v pouťových autíčkách na tyči. Trochu mne to rozladilo, ale taková překážka mne nemohla odradit. Sezení u země, spíše ležení, žádné místo na kolena. O pohodlí se nedalo mluvit, ale byl jsem tam. Po dosednutí vibrace ještě zesílily a já se nemohl dočkat, až konečně vyjedeme z parkoviště. Auto se pomalu odlepilo od krajnice a bublání vzadu ještě mírně zesílilo. Má očekávání se stupňovala, netrpělivost rostla a tak jsem nonšalantně mávl na řidiče: „Tak jedem“. Nejraději bych si ukousl jazyk (což se také málem stalo). Auto vystřelilo dopředu, žaludek se mi nalepil na páteří obratle, srdce se téměř zastavilo, tělo se zabořilo

obrovskou silou do opěradla a hlava se mi zvrátila dozadu. Jediné, na co jsem zíral vytřeštěnými očima byl strop, hlava se vůbec nedala ovládat. Porsche upalovalo po městě jako šíp, aby po několika stovkách metrů zabrzdilo na červené.

Všechny orgány se vrátily na původní místo stejnou razancí, se kterou je opustily. Srdce mi opět začalo tlouci. Došlo mi, že hra ještě neskončila a tak jsem si rychle upravil opěradlo. Zelená na semaforu fungovala na řidiče jako startovací výstřel a během 3 sekund překročila ručička tachometru 100km rychlost a směle pokračovala dále. Žaludek o sobě dával vědět. Nevolnost se stupňovala, začal jsem se potit a v očích jsem měl výraz nefalšované hrůzy. Podařilo se mi po očku sledovat řidiče, který mi v naprosté pohodě a nezáujatě vysvětloval, že auto má 400 koní a že tento model je bohužel ten nejslabší. Ani neskrýval, že se dobře baví. Vyjeli jsme z města na dálnici. Auto se trochu nadechlo, zklidnilo a rozjelo svou oblíbenou rychlostí 250 km za ho-

dinu. Sloupky svodidel se slévaly v jeden pruh, stejně jako řada jedoucích vozů, kterou jsme míjeli. Díky naší rychlosti mi auta připomínala stojící kolonu. Tato chvíle pohody trvala jen krátce, neboť prudké brzdění za předjíždějícím autem strhlo mou pozornost ke změnám v mém těle. Mořskou nemoc jsem jako starý námořník na lodi nikdy neměl a je pro mne dodnes docela frustrující, že mne přepadla na souši uprostřed města. Pronesl jsem k řidiči něco v tom smyslu, že bych potřeboval vystoupit. Ten, aniž by sundal nohu z pedálu, mi nabídl možnost zkusit si to za volantem. Jednoznačně jsem odmítl a přál si jen jedno, aby už to skončilo. Nevolnost, třes celého těla, silné pocení a plíce někde v krku, to jsou symptomy, které by nepřežil ani covid. A to je nějaký borec. Po několika minutách jízdy jsem vystoupil před domem, s roztřesenými nohama došel domů a ulehl do mé milované

postýlky. Po hodině odpočinku polevila i mořská nemoc. Jídlo jsem byl schopen pozřít až následující den.

Jó, člověk by i teď s odstupem řekl, že to byla čistá hrůza, ale...no řekněte kluci...kdo z vás by si to taky nechtěl zkusit?

autor MUDr. Ivo Špaček
ilustrace Václav ŠÍPOŠ

Střípky z venkova

Jana Ottová

„Kdo budě kuřit faju
u mlatičky, temu se faja
zebere a je a něda se mu
a budě!“

překlad
Kdo bude kouřit dýmku
u mlátičky, dýmka se mu
zabaví a nevrátí!

Doporučení chovatelům
hovězího dobytka
„Kdo nepřivedě kravu
ku bykovi,
ať se robi tělata sam.“

fotbalové vtipy ftipy

Co závidí mnohá vdaná žena fotbalovému trenérovi?
Že může pro slabší výkon vystřídat tři borce.

Jiří Veselý - text
Jiří Vitoch - obraz

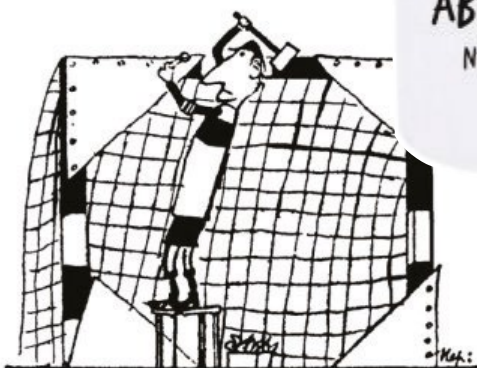
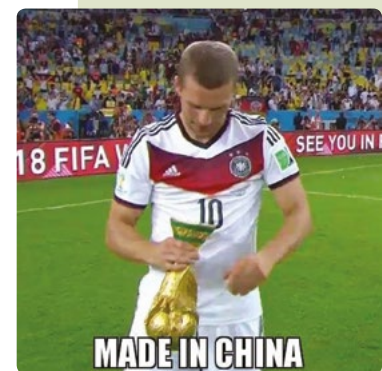
Fotbal je zajímavý hlavně tím,
že pár tisíc příslušníků chudé vrstvy
na tribunách řve na dvaadvacet
milionářů: „Makej, pitomče!“

Jaký je rozdíl mezi pražskou Spartou
a Národním divadlem?
Národní divadlo vyhořelo pouze jednou.

Novinář se ptá Pelého: „Myslíte, že by Brazílie
ze sedmdesátých let porazila dnešní Spartu?“
Pelé: „Ano, 1:0!“ „Jenom?“
„No, přeci jen je nám všem
už přes sedmdesát let!“

Sedí chlápek na naprosto zaplněném
fotbalovém stadionu a vedle něho jedno
volné místo.
Chlápek vedle: „No, pane chápete to?
Takový zápas a on si někdo nepřide.“
„No, pane, ona se mnou měla jít manželka.“
„No a proč nešla?“
„Minulý týden zemřela.“
„A proč jste nevezal někoho z rodiny?“
„Všichni jsou na pohřbu.“

ZKOUŠEL
JSEM BÝT
ABSTINENTEM.
NEJHORŠÍ DVĚ MINUTY
MÉHO ŽIVOTA...

lékárníkovy příhody

Mám kamaráda lékárníka. Momentálně pracuje u firmy MAX, jako „létající lékárník.“
To znamená, že jezdí po republice a zaskakuje v lékárnách, kde má kolega dovolenou, nemocenskou
a podobně. A jak tak jezdí, sbírá docela veselé příběhy. Zde krátká ukázka:
Vietnamka.

Stojí takhle v lékárně za tárou a vchází Vietnamka. Varovně zdvižený prst a spustí:

„Ty neumič cesky!“

„Já myslím, že docela ano“, odvětlí s úsměvem kamarád.

„Ty neumič cesky!“ (Patrně chtěla říci: Já neumím česky.)

Pak postavila na stůl nějakou krabičku, ukázala na ni prstem a pokračovala:

„To chotovo!“

„Eče chotovo a eče chotovo!“ a přitom dvakrát ťukla prstem vedle té krabičky.

Kamarád koukal jako z jara.

Pak si konečně prohlédl krabičku a vše rázem pochopil.

Byl to doplňkový vitaminový preparát, kterého se musí využívat tři balení.

Zákaznice mu sdělovala, že první má „Chotovo“ (využívanou) a potřebuje -

„eče chotovo a eče chotovo“ tedy volně přeloženo - druhé a třetí balení.

Donesl tedy další dvě balení, vzal peníze, vydal účet a mezi tím si skoro rozkousal rty.

Těhotenský test

Před koncem směny vstoupila do lékárny mladá hezká žena a spustila tiše trochu stydlivým hlasem:

„Potřebovala bych pro dědu dva Anopyriny a těhotenský test.“

Kamarád se silně vyvinutým smyslem pro humor vykulil oči a prohlásil:

„Děda je těhotný?!“

„Ne“, špitla „to mám pro sebe“.

„Za to se nemusíte stydět a maskovat to Anopyrinem a dědou“....

Moc se nasmáli

Dědeček

Odpoledne, nikde nikdo, lékárna prázdná. Kamarád kouká výlohou na ulici. Na prázdné parkoviště
přijel dědeček jako z pohádky a začal parkovat svůj malinký Fiat na obrovské volné parkovací místo.
Trvalo mu to dobrých deset minut.

Konečně se došoural do lékárny, chvílku přešlapoval a pak si nesměle řekl o něco proti zácpě.

„No ještě, že nemáte průjem, to byste to parkování nestih“, utrousil kamarád pod fousy.

MEXIKO(viel)

Celý rok pořád stejné téma. Tištěná média, televizní noviny, internet, bulvár, všude jen jedno – koronavirus. Ještě aby taky ne, když není nikdo, koho by se nedotkl. Pro nás doma už to téma začalo být v říjnu vcelku „nuda“, a tak, ačkoli neúmyslně, jsme si říjen zpestřili. A čím jiným v roce 2020 než samotným Covid-19! Na testy jsem já šel jen z toho důvodu, že dceřin šéf byl nakažený a já se s ním byl v kontaktu taky. Testy proběhly šup šup, a výsledky o to rychleji. A hle! Dcera negativní, já pozitivní.

V tom okamžiku se jinak klidná domácnost na Mexiku změnila na válečné území a nouzový stav v jednom. Manželka vše desinfikovala, syn na dveře vylepil speciální instrukce, kde si mýt ruce a jak si je utírat do papírových ručníků (a jak nakládat s takovým toxickým odpadem), mé děti mi vysvětlovaly, že nesmím opouštět místnost a pokud ji opustím, tak že existuje ještě možnost hotelu (za vyhnání do hotelu z mého domu jsem ještě mohl být prý rád), 2.000.000,- Kč pokuta každý den na stole, jen pokud otevřu dveře ven, a to nemluvě o speciálních přiborech a talířích. Naštěstí toto nám vydrželo do cca osmé hodiny večera téhož dne, kdy jsme otevřeli víno... a těžko říct, kdy jsme víno zavřeli. Karanténa měla sice 10 dní, ale jelikož flašek vína padlo alespoň 20, zdálo se být maximálně 3denní. Chození spát ve dvě hodiny ráno se stalo naprosto běžným, tančení na hudbu z gramofonu z 30. let tak- též, sledování televize od rána do večera to samé, a to od zvířátek, seriálů, filmů, reality show, až zase zpět po zvířecí akty (ale tentokrát u lidí)... no, obzor jsme si rozšířili opravdu všemi směry. Měl jsem ale štěstí, že byl průběh koronaviru tak lehký, a taky, že mám manželku, která se o mně starala, že mám dceru, která mi pomohla se zábavou (a vínem) a syna, který se postaral o striktní dodržení všech povinných předpisů.

Luboš Vůjtek

tak šel čas – fotbal

Tehdy za sociku v 80-tých letech minulého století, jsme jezdili na mužský fotbal většinou pouze autem...Vraceli jsme se z určité vyhraného zápasu z **Bernartic nad Odrou**, nálada parádní, svého legendárního **Wartburga řídil Ivan Lövy** a v **Kuníně, před začátkem levotočivé zatáčky u zámku**, Ivan před osádkou svého zahraničního vozu prohlásil legendární větu: „**Wartburg potřebuje do zatáčky více otáček...**“:-D:-D:-D, pořádně sešlápl plyn... No a ten smyk na mokré cestě s námi vyrovnával na prázdné cestě právě téměř celou tu zatáčku :-D. Zvládl to bravurně, poklepali jsme ho se smíchem po ramenou a od té doby jsem si soukromě nazval toto místo „Ivanovou zatáčkou“ :-D... A na tuto příhodu si opravdu vzpomenu při každém jejím průjezdu :-D... Další účastníky příběhu už dohromady nedám...

Zdena Novák(Tučňák) X Milan Tomeček (Ignác) a Jiří Novobilský(Poly)

Také konec 80. let. Byl to velký Tučňákov den... Během **zimního soustředění mužského fotbalového týmu na Horní Bečvě** při večerním vyhodnocení tréninkového procesu a přípravě tréninkového plánu na den následující se událo následující... **Tučňák**, jinak mj. vyhlášený nimrod, se nabídl, že pro všechny nachystá energetiky vhodnou večerí. Dodnes mám před očima těch **několik velkých talířů s nakrájenou tlačenkou a cibulí**... Chybělo jediné, poctivě **vše polít octem**. Tak vzal z kuchyně tu octovou flašku a fakt tlačenkou octem nešetřil... No, sedli jsme ke stolu a... tam se zjistilo, že v té tehdy tak populární litrové octové plastové flašce byl místo octu mycí prostředek... Už si nevzpomenu, co jsme tehdy skutečně večereli...

Pak jsme se tím docela bavili, a Tučňák, zřejmě nejstarší účastník soustředění, tedy tu srandu s námi až tak nesdílel. Korunu všemu nasadil legendární jistebnický gólman Ignác, který Tučňákovi nalil místo slivovičky vodu a pak jsme měli fakt co dělat, abychom zabránili nejhoršímu... Uchránit zdrhajícího Igého před rozzuřeným Tučňákem s nožem v ruce, byl docela majstrštyk... No, včil na vše samo-

zřejmě vzpomínáme s úsměvem.

Nutno podotknout, že tomuto večernímu příběhu předcházela ještě jeden. V rámci tréninku se mi podařilo přemluvit **Tučňáka**, aby snad po 20 letech od školního lyžáku nasadil lyže, navíc běžky měl tehdy na nohou poprvé a předpokládám, že i naposledy v životě, ale na to se ho už nezeptám... Už si přesně nejsem jist, jestli to nebyl právě Ivanův **Wartas**, který **Tučňáka, mne a Polyho** vyvezl **z Bečvy na Pustevny** a tam jsme TO nasadili a vyrazili **po červené značce na parádní sjezd přes Matíňák dolů na Horní Bečvu**. Mezi Maměnkou a Tanečnicí odbočuje značka doprava docela prudce dolů směrem k doskočišti bývalého skokanského můstku. Tam se Tučňák vysekal premiérově a pak hned ještě několikrát. Tomu se ještě docela smál... Od toho můstku se sjíždělo parádní stopou, mírnou svážnou zařezanou v prudkém svahu a takových 200 m, možná i 500m, dal Tučňák fakt bez pádu. Úplně mám před očima, že jak byl starý, tak se radoval jak děcko, jako kdyby dal gól, ruce nad hlavou a řval na celé Beskydy: „**Já, já jsem to DAL!!!...**“ Jenže v tu chvíli se za ním ozvalo klasické: „**STOPÁÁÁ...**“ ... Tučňák udělal osudný útok doprava a skutálel se z té v kopcu zařezané stopy dolů mezi smrky, fakt několik kotrmelců v metru sněhu :-D... Kdo to zná, tak ví, jak dobře se sundávají běžky v hlubokém sněhu, když máte špičku lyží za uchem a jak dobře se s nimi hlubokým sněhem a prudkým svahem škrábe nahoru. Pak už mi jenom na dálku hrozil, kam jsem ho to vytáhl, udržoval jsem si fakt až na Bečvu dostatečný distanc a na chatě jsem se mu snažil po jeho příchodu vyhnout, jen si dodnes pamatuji jeho hlasitý řev, kterým se po mně sháněl... večer následoval ten výše zmíněný příběh... Byl to prostě **velký Tučňákov den :-D**.

No, do tohoto speciálního čísla zpravodaje bych ještě mohl přidat vzpomínky na pár svých vlastních gólů, kterými jsem si udělal v jistebnickém fotbale docela renomé a někteří to možná nemohou zkousnout do včil...každý vstupuje do světa velkého mužského fotbalu po svém... Někdo hattrickem do sítě soupeře a někdo vlastním gólem ze 40 m, jako se to povedlo mi v Odrách na jejich nově otevřeném stadionu...

No, každý strůjcem štěstí svého...

Martin Otto

**Takhle nějak probíhá
distanční výuka první
třídy.
Aneb realita zavřených
škol.**

Čas: 7:45 Výuka má začínat.

Čas 8:00 Připojit se podařilo nadpoloviční většině žáků. Výuka začíná. Ve složení paní učitelka, Anežka, Tomík, Kuba, Vojta, Klárka, Péťa a Mareček. V předchozích 15 minutách se nepodařilo připojit Honzovi, Aničce, Jarušce, Míši ani Šárce. V plánu je čeština, matematika a prvouka.

Paní učitelka: „Dobré ráno děti, začínáme, jste šikovní a všichni připojeni.“

Na monitoru sedm oken, v pěti z nich je možno vidět i žáka.

Paní učitelka: „Otevřeme si sešit Živá abeceda, strana 30.“

Anežka: „Já vás neslyším paní učitelko.“

Paní učitelka: „Slyšíš mě?“

Anežka: „Mami, mně to nefunguje.“ (Do obrazu přiběhne maminka, zapojí sluchátka

a mikrofon)

Anežka: „Jo už to jde, ahoj Kubajs, ahoj Tomíku.“

Všechny děti začnou rvát: „Ahoj Anežko!“

Paní učitelka: „Tak se zklidníme děti a jdeme se učit.“

Paní učitelka: „Vojto, kde jsi? Nevidím tě.“ Vojta se odpojil.

Paní učitelka: „Vojto, Vojtíšku, kde jsi, asi jsi to omylem vypnul. Vojto, zavolej maminku, ať ti pomůže.“

Vojta se objevil. Vojta zase zmizel.

Čas 8:09

Paní učitelka: „Děti buďte v klidu, počkáme na Vojtíška.“

Vojta se opět připojil. Sláva.

Paní učitelka: „Tak třeba Tomáš, přečti nám to nahoře na stránce. Tomáši, slyšíme se?“

Tomík: „Ano.“

Paní učitelka: „Tak prosím začni číst.“

Tomáš: „Lá...“

Paní učitelka: „Ne, Tomíku, je tam napsáno něco jiného.“

Tomík: „Pá...“

Paní učitelka: „Správně, Má... a dál?“

Tomáš: „Na!“

Paní učitelka: „Výborně a dohromady to je?“

povídka

Tomík: „Pána.“

Paní učitelka: „Ano, výborně. Je to máma.“

Čas 8:16

Paní učitelka: „Jdeme dál. Tak třeba Péťa.

Péťo, zapni si prosím mikrofon.“

Paní učitelka: „Péťo, vypni si prosím mikrofon, strašně to píská. Bude číst Mareček.“

Mareček: „My máme doma ještěřku.“

Paní učitelka: „To je hezké, ale teď budeš číst, ano?“

Mareček: „Počkejte, já Vám ji ukážu.“

Děti sborově: „Ukaž nám ji prosím.“

Paní učitelka: „Ne, děti klid. Teď se učíme, hrát si budete potom.“

Čas 8:22

Paní učitelka: „Kubo, čti prosím další řádek.“

Ke Kubovi přišla do obrazu mladší sestřička a něco mu říká.

Kuba: „Nech mě bejt, já se učím, běž pryč! Mamíííí, ať odejde.“

Rychle zakročí maminka a odvede malou cáčorku.

Paní učitelka: „Tak Kubo, soustřed se a čti.“ Tomík se odpojil.

Paní učitelka: „Tome, jsi tu. Tome, haló? Slyšíš nás? Klárko, nespíš tam?“

Klárka: „Ne, hraju si s panenkou.“

Paní učitelka: „Tak si nehraj a čti další slovo.“

Klárka: „Paní učitelko, můžu na záchod?“

Moc se mi chce.“

Paní učitelka: „Tak běž.“

Péťa: „Já chci taky.“

Anežka: „Já taky.“

Mareček: „Já taky potřebuji.“

Paní učitelka: „Děti dobře, kdo chce na záchod, tak můžete, ale honem.“

Odešli všichni až na Vojtu.

Paní učitelka: „Jsme tu skoro všichni. Paráda. Pokračujeme. Klárko jsi tu?“

Klárka se už ze záchodu nevrátila.

Čas 8:35

Paní učitelka: „Otevřeme si sešit matematika str. 23. Děti kolik vidíte kočiček?“

Mareček: „Tři.“

Anežka: „Tři.“

Vojta: „Dvě.“

Paní učitelka: „Správně, jsou tam čtyři kočičky, jste všichni moc šikovní.“

K Anežce do obrazu přiběhl velký pes.

Mareček: „Jééé, tati to je krásný pes.“

Všechny děti: „Ten je krásný, já ho chci domů. Já si ho chci pohladit.“

Anežka: „To je můj Bertík.“

Paní učitelka: „Máš moc pěkného pejska, ale teď se učíme matematiku. Prosím pošli ho pryč.“

Paní učitelka: „Kubo, tři mínus dva? Kubo, neslyším tě, zapni si mikrofon.“

Kuba se odpojil.

Čas 8:48

Paní učitelka: „Tak děti, dnes jsme se krásně naučili číst a počítat. Prvouku jsme bohužel nestihli. Ale to s Vámi udělají rodiče. A radši ať s Vámi projedou i češtinu a matematiku. Vše jim pošlu emailem. Ahoj, děti mám Vás všechny moc ráda, jste velcí šikulové!“

Konec výuky, děti se odpojují.

Paní učitelka si jde nalít velkého panáka.

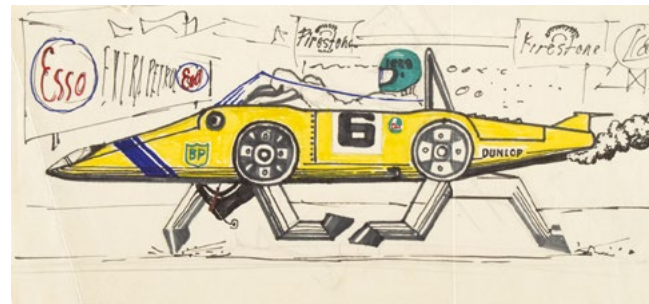
on line

Mgr. Václav Němec
ilustrace Václav ŠÍPOŠ

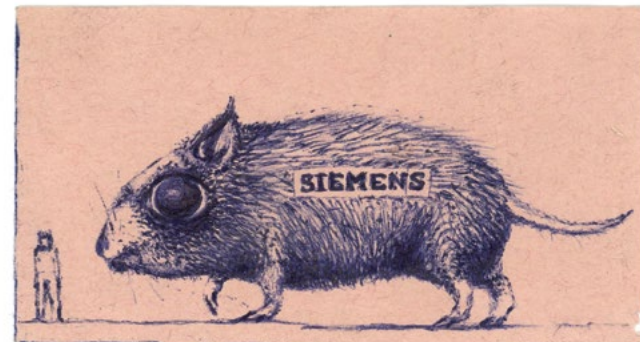
stránky mezinárodní - galerijní po československy

zdraví zdeněk tománek

zdraví juraj čutek

Bohumil Eliáš ml.,
„Už je po všem?“

Mili priatelia,

do Jistebniku som sa dostal prvý krát v lete 2018. Bolo fantastické stretnutie Lipinovcov a umelcov z Československa..Vždy naskočí inšpirácia pri takychto stretnutiach. Pri malovaní som si vtedy zašpinil tenisky od farieb, ale netušil som, že o rok -dva bude dobrý kšeft. Myslím z farebných tenisiek!

Na ďalšie sympozium som prišiel už s pomalovanými...A zrazu sa nahrnuli objednávky! To som si už ale pripadal ako mladý Baťa a túžil som, že zbohatnem! Po nociach som pracoval na teniskách, pretože cez den som musel dokončovať obrazy..Pochopiteľne si to vsimol aj galerista z Prahy a keďže minul financie na vlak tak som mu jedny daroval. Slúbil ,že ich bude nosiť v galérii. Jedného dňa mi volá: mám objednávky a to hneď! Navrhol záujemcom keď si kúpia obraz dostanú tenisky ako bonus!

V podstate nemusím dávať SLEVVU na obraz - dostanú bonus?

Tri dni a tri noci som maloval plnú krabicu tenisiek a odoslal včas kurierom do Prahy.

Všetci boli nadšení spokojní a na druhý den sa galérie zatvorili kvôli akejsi epidémii a tak sme zostali doma sedieť a čakať kedy sa všetci zasa stretneme na ďalších sympóziách v Jistebníku a výstavách.

Maroš Komáček -baťovánek

z deníku
jakuba
bachoríka

zopár
poznámok
k druhej vlne:

- Kto môže nech si kúpi
vianočný stromček už te-
raz, bo nikdy nevieš ...

- Šťastie, že sa to nestalo pred
15 rokmi. Boli by sme doma
zavretí s Nokiou 3310.

16.10.2020 19:47

MAIL - výzva od HONZY A ALENY :
NAKRESLIť ALEBO NAPIŠť MAJÚ, HUMOR, PRÍSPEVOK
DO 15.11.2020. KEĎŽE HUMOR A SMIECH SÚ
LIEKOM NA CHOROBY A, BOLESTI TOHOTO SVETA
A V JEJTO DOBE JE TAKÝTO LIEK POTREBNÝ.

16.10.2020 20:19

JA: ☺ JASNE!!!

9.11.2020 9:00 10:54

PRETOŽE NÁS HONZO S ALENKOU POKRAJÚ
PRIŠIEL MAIL ČÍSLO DVA: -1 UPOMIENKA !!!!!

9.11.2020 11:32

JA: ☺ JASNÁČKA MÁM ČAS.

15.11.2020 11:34

OD HONZY A ALENY: POSLEDNÉ VAROVANIE
VÝZVA !!! PREDLŽENIE TERMÍNU

DO 18.11. DO 24:00.

15.11.2020 12:45

JA: TO STIHNEM

18.11.2020 21:35

JA: A TAK SOM SA PUSTIL DO ROZMYŠĽANIA
NAKRESLENÍM A PÍŠANÍM NIEČOHO HUMORNÉHO.
TAK AKO SA PATRÁ:

19.11. 6:00

JA: ASI MÁ "ZÁŠKRTITE"!

AJ BY SOM NIEČO NAKRESLI ALEBO
NAPIŠAL, ALE SOM ZASPAL.

- Nie je jasné či sa školky uzavru po, alebo pred odovzdaním detí.
- Práve som chcel začať denne behať a zrazu karanténa.
- Viete, že za deväť mesiacov sa narodí obrovské množstvo detí?
To budú karantínedžri.
- Odložil som z pred dverí rohožku s nápisom „Welcome“.
Prečo mám klamať?
- Už mi prepína. Umývam si ruky, aj keď vyjdem zo sprchy.
- Doteraz deti nedočkavo čakali na jarné prázdniny, teraz rodičia.
- Dnes idem vyniesť smetie! Taký som vzrušený! Ani neviem čo si obliecť.
- Odkedy ráno pijem pomarančový džús namiesto kávy sa cítim
omnoho lepšie.
Lekár vraví, že vitamín C, ja viem, že vodka.
- Každý večer by sa mal v TV programe zaradiť horror na ukludnenie.
- Podľa posledného nariadenia, každá domácnosť, ktorá vlastní viac ako
20 kotúčov toaletného papiera sa pokladá za verejné WC.
- Klud! Nezbláznite sa keď budete 2-3 týždne doma – dnes som sa o tom
rozprával s pračkou a chladničkou.
- Dnes som doma do každej miestnosti umiestnil pohár chlástu.
Večer si urobím ťah po baroch.
- Rád cestujem. Práve som bol v kuchyni - hlavnom meste bytu.
- Ženy majú nový problém. Majú čo na seba, ale niet kam ísť.
- Moja dobrá rada v týchto ťažkých časoch. Nikdy nevynechávajte raňajky!
Sú najdôležitejšie z tých 17 denných jedál.
- Na vstupoch je zbytočné merať teplotu mužom.
Už ste videli muža čo by vyšiel von s teplotou 37,5?

Profesor, ak. mal. Boris Jirků, autor soch Břevno v oku tvém, Latimérie Jistebnická Podivuhodná a Lotova žena

Převzato z 65 čísla JISTEBNICKÉHO PRŮŮŮVANU

Vychází pravidelně
– jak se nám zachce

JISTEBNICKÝ

PRŮŮŮVAN

2/srpen 2015

MÁ
OBĚ RUCE
LEVÉ!!!!

TAJEMSTVÍ
ÚSPĚCHU
UMĚLCE
BORISE
JIRKŮ
ODHALENO!!!

boris jirků

Vážení přátelé, dovolte naší redakci, aby k příležitosti zahájení vernisáže výtvarných děl Borise Jirků zde v Jistebniku nad Odrou, obrátila Váš pohled do minulosti a osvětlila tak realie života malířova, utvářející jeho osobnost uměleckou i občanskou. Jsme zastánci názoru, že dětství a dospívání jsou rozhodujícími etapami našeho života a proto zásadně modelují každou lidskou bytost. A životy předků sehrávají neméně důležitou roli také budováním jejího obrazu v očích veřejnosti. Profesor Boris Jirků je dosud živým obrazem pravdivosti těchto tezí.

Místo narození umělce je zamlženo: anž sice přiznává původ moravský, regionu zlínského (vlastně gottwaldovského), přesné místo narození však tají. Naši redakci se podařilo dohledat v análech valašských matrik údaje, že zmíněný nejspíše pochází z oblasti severně ohraničené obcí Valašské Meziříčí a jižně Vizovicemi. Přestože se posledně zmíněná lokalita jeví nejpravděpodobnější, vzhledem dnes již v tváři patrné sklony dědičně nabyté od dlouhé řady stejně závislých předků, skutečnost je jiná. Podle vzpomínek starého matrikáře z Francovy Lhoty rod Jirků byl od nepaměti policejně hlášen v osadě Jáma pod Čubovým kopcem, dominantou to pomezí Javorníků a Bílých Karpat. Kdy se předkové Borise Jirků v místě usadili a jaká je rodu historie se dnes již asi nedozvíme. Zde matriční knihy a franchotská kronika mlčí. Avšak jedna stará valašská přadlena, kterou jsme v poslední zbylé chalupě v Jámě našli, nám řekla, že podle báby její báby rodina Jirků žila v chalupě na tom kopci. Také se tradovalo, že Borisův prapraprapraděd zanechal svým potomkům krom vlastnoručně postavené chalupy i rodinné jméno. Byl to prý pověstný sukníčkář a záletník, za kterým běhaly všechny panny a mladé ženy z okolí. Vysoký, štíhlý, pohledný muž, pokřtěný po svatém Jiří, pásával své i obecní ovce na stráních Čubova, tehdy Čertova, kopce. Milování chtivé ženštiny na něj ze svahů a vrcholků okolních hor z večera halekaly „JIRKOOOO“, JIRKOOOO, no a skály a další zvláštní skalní útvary 720 m nad moře se vypínajícího kopce z toho ozvěnou vytvořily JIRKŮŮŮ, JIRKŮŮŮ. A příjmení bylo na světě.

Borisovo narození je zastřeno přímo temnotou.

Nebo spíše tajemstvím. Otec jej sice hned po narození houpal v náručí a zářil radostí z dědice hospodářství, avšak zlé jazyky, kterým byl nucen naslouchat v jediném pohostinském zařízení v Jámě, zasely semínko nejistoty do jeho otcovské pýchy. Nebyvše pilným žákem místní obecní školy, neuměl si zcela ujasnit problém plynoucí z data narození Borisova 10. aprila a vlastního návratu z vojenské presenční služby, tehdy bez dovolené, 5 měsíce předtím. A tak, spíš láskyplně než ve zlém, svému synkovi říkal, Ty můj malý levobočku. Toto oslovení v rodině zdomácnělo a zakrátko malému robátku neřekl v rodině nikdo jinak než „Leváku“.

Umíme si jistě všichni představit utrpení, jakému byl Boris vystaven od chvíle, co pobral tolik rozumu, aby rozuměl tomu, co slyší. Toto rané trauma mělo u něj prazvláštní efekt. Jakýmsi nepochopitelným fyziologicko-psychicky děním u něj došlo k podivné tělesné mutaci: jeho pravá ruka se proměnila v levou. Od věku 5 let tak měl doslova obě ruce levé. Nutno však předeslat, že v rodinném prostředí tento hendikep přinesl Borisovi značné výhody. Pro všeobecné obavy, že rozbije vše, nač sáhne, nemusel vykonávat žádné domácí práce. A tak rané dětství Borisek prožil ve sladkém nicnedělání.

Jinak tomu ale bylo ve škole. Socialistické školství vedlo své Jiskřičky, Pionýry a Svazáky k zářným zítřkům pod heslem převýchovy. U Borise byla dána jednoznačně. Jako ostatní leváci měl být převychován na praváka. Potíž představoval fakt, že školská komise, zřízená speciálně pro jeho případ, měla vybrat kterouže to ruku předělá, když levé byly obě. Padaly různé návrhy. I ten nejstrašnější: transplantace. Chlapcovým štěstím bylo, že socialistická lékařská věda v padesátých letech ještě tak daleko nepokročila a tak zasedání komise žádné řešení nepřineslo a případ byl ututlán. Chlapec si vše vyřešil po svém. Psal a i ostatní školní úlohy a fyzické úkony prováděl oběma rukama.

Nemaje doma do čeho píchnout, našel si ogárek vlastní zábavu a zaměstnání současně. Od dětí z okolí vybíral peníze za to, že jim ukáže obě své levé ruce holé. Zejména dívky stály a čekaly na ten pohled dlouhou řadu a ty nejodvážnější si i sáhly. Za utržený výdělek si Boris nakoupil pastelky, později uhle, a pak už jen barvy a štětce. Kreslit jej bavilo, měl na to doma přece klid. A také tady se projevila, paradoxně, výhoda jeho postižení. Protože byl pro

samé nicnedělání slabučký, tak i po krátkém malování jej bolela ruka. Tak si jen přehodil štětec do té druhé a bylo to, maloval oběma stejně lehce.

Schopnost malovat oběma rukama a třeba i současně umožňuje Borisovi Jirků tvořit díla podle svých představ. Díky své anomálii může tvořit neznaje únavy. Má to však i stinnou stránku. Mezi kolegy oblíben příliš není. Je podezříván, že podobně jako Shakespeare, využívá pomoci svých studentů, drží je na své chalupě na Valachach a jejich artefakty vydává za své. Jako profesor a děkan má k tomu dány všechny předpoklady. To však jen bledá závist rodí takové podezření. Až do dnešního dne se totiž v uměleckých kruzích nevědělo o Borisově zvláštním daru. Umně své dvě levé ruce maskuje oblékáním do sak šitých po celou dobu a do zásoby nedávno zemřelým bývalým vrcholným funkcionářem KSČ, rusínského původu. Ten jakoby tímto dokonalým dílem popřel tichou poštou šíře-

nou antisocialistickou propagandu, že pro své krejčovské schopnosti neměl být pouštěn na saka. No a v těch situacích, kdy sako nepomůže, Jirků používá dvojníka, který jakoby mu vypadl z oka.

Milý Borisi, naše redakce Ti chce tímto říci, že se nemáš proč stydět a maskovat. Že máš obě ruce levé, není žádná ostuda! Představ si, že bys jednu ruku neměl, nebo vůbec žádnou. To by teprve bylo neštěstí pro Tebe a i pro nás. O kom bychom pak psali? Jen si pěkně maluj a plácej a my už to lidem nějak vysvětlíme. Vždyť od toho bulvár je, neníliž pravda, vážení a milí spoluobčané?!

P.S.

Jako důkaz zde poprvé publikujeme fotografii z domácího alba umělce.

JISTEBNICKÝ PRŮJÍŽEVAN, červen 2015
P. Godický

scouting josefa bučka v americe

Nažhavený americkými seriály
a dokonalostí amerických žen...,
výsledky vidíte sami.

Česká průmyslová zdravotní pojišťovna
Kozel v karanténě
nuda v ehliřku
dostal jsem chuť na políčku,
doma čtyři stěny
v lednici same pění, (pivo)
vezmu roušku na gumu
a vyrazím do konzumu,
po boji o kosič
vezmu ~~lehleba~~ ehleba a vohlík,
kozel u pořádku vidí kozu
nebudu venku stát v tom mrazu,
u mě doma je líp
tady pes cheip,
rouška dole, chichi, chacha
zadělá na kůzlata,
kozel ráno hoří lašťou
je to lašta nebo není

Česká průmyslová zdravotní pojišťovna
a už se v covid mřít,
ochranu jsme počítali měli
ted' eich se v prdeli,
v karanténě tvrdnu doma
koza m' ted' nezájímá,
v horečkách si ležím
ale na léto se už těším,
potom covidová hrůza
na Galerii ulici se hrůza,
kozel necheip ještě žije?
jedem dál do galerie.
Otásovi

Česká průmyslová zdravotní pojišťovna, Jeremenkova 11, 700 30 Ostrava - Vítkovice
Kód pojišťovny: 205
Infocentrum: 810 800 000
www.cpzp.cz

HLÁŠKY Z DISTANČNÍ VÝUKY

Hlášky sesbíraly: Karolina Gavendová, Markéta Kucserová, Markéta Orkáčová

osmisměrka

D	E	L	O	Z	Á	R	M	R	Š	Y	M
P	E	S	B	R	V	K	Y	Á	L	O	A
Á	K	K	R	S	Á	B	O	I	N	S	K
V	A	Í	A	A	A	M	S	Z	O	A	L
O	P	N	Z	K	J	T	E	V	E	M	E
L	I	B	A	O	O	E	Ý	Č	Č	L	T
A	T	Y	Š	N	N	R	Ž	Í	E	K	S
I	Á	R	O	Ž	E	L	É	E	A	K	A
F	N	Š	P	R	Ý	S	R	O	K	Č	P
Á	V	O	Ž	N	A	R	O	K	I	A	L
D	O	H	C	O	N	E	L	O	Q	J	E
E	I	R	E	L	A	G	P	U	S	A	S

JEŽEK	VÝR	KOZEL	RÁMEČEK	LISTONOŠ	
SAKO	ŽELÉ	RYBA	SÝR	MASO	RYBNÍK
MRÁZ	GALERIE	PUSA	LENOCHOD	IQ	
LES	ORANŽOVÁ	ČAJ	PASTELKA	MYŠ	
PES	FIALOVÁ	KAPITÁN	LED	AŠ	
OKO	OBRAZ				

Jak se Romové pustili do práce

Michal, Patrik, Roman a David byli už dlouho kamarádi. Všichni žili poblíž sebe a peníze na svůj koníček spočívající v pervitinu si obstarávali různě, rozhodně však ne prací. Jednou šel Roman kolem výkopu opravované kanalizace a na zemi našel zapomenutý krumpáč. Patrikovi se zželelo tohoto opuštěného pracovního nástroje, ujal se ho. Původně měl v plánu jej prodat, ale jak už to tak bývá, získal k tomuto nálezenci vztah a rozhodl se, že si ho nechá. Se svým nálezem se pochlubil svým kamarádům a společně se rozhodli, že si vyzkouší, jaké to je pracovat s krumpáčem. Večer tedy vyrazili do nedalekého prostoru automobilových garáží a pustili se do té nejtěžší práce, jakou do té doby okusili. Postupně se jim po několika hodinách podařilo prokopat díry do 14 garáží. K jejich smůle v garážích však nebylo nic hodnotného, a tak jejich několikahodinová těžká práce byla oceněna toliko starým pánským jízdním kolem, obrazem se zimními motivy, trojicí gumovými žabkami a hasícím přístrojem. V poslední garáži narazili sice na poklad v podobě bezpečnostní kamery, ale než se jim tuto podařilo odborně demontovat, byli v práci vyrušení modrým přerušovaným světlem. Michal a David nestihli z poslední garáže ani vylézt. Sportovec Roman za využití získaného bicyklu po několik minut policii statečně unikl, leč kolo nebylo způsobilé k provozu na pozemních komunikacích, a tak i on skončil v rukou strážců zákona.

Jen Patrik, nejpracovitější z nich v tu dobu již pracoval na 15té garáži, a tak příjezdějící vozidla policie zpozoroval včas a i s krumpáčem se mu podařilo z místa zločinu zmizet.

Jelikož zadržení kamarádi nechtěli trhat partu pochlubili se Athos, Porthos a Aramis policii tím, že znají adresu d'Artagnana. Když hned ráno probudili Patrika uniformovaní policisté, tento se nebránil vydat jim nejen sebe, ale i krumpáč, který si schoval doma za skříní.

Byť naši tři mušketýři nic neukradli, tak jimi způsobená škoda byla skutečně značná a soud i s ohledem na jejich bohatou minulost ocenil jejich práci nepodmíněnými tresty. Trestu neunikl ani Roman, jehož historce o tom, že se jednalo o nalezené kolo, na kterém se v rámci tréninku projížděl, přičemž byl vylekán policií, pan soudce neuvěřil. Možná mu neuvěřil i proto, že na kamerovém záznamu z kamery ve 14té garáži byli zachyceni nejen Michal a David při elektromontážních pracích, ale i Roman, který se jim snažil přispět dobrou radou k zdárné odborné demontáži bezpečnostní kamery. Všichni čtyři tak budou moc dlouhé následující měsíce přemítat o tom, jak příště lépe využít nalezený pracovní nástroj.

text Mgr. Václav Němec
ilustrace Václav Šipoš

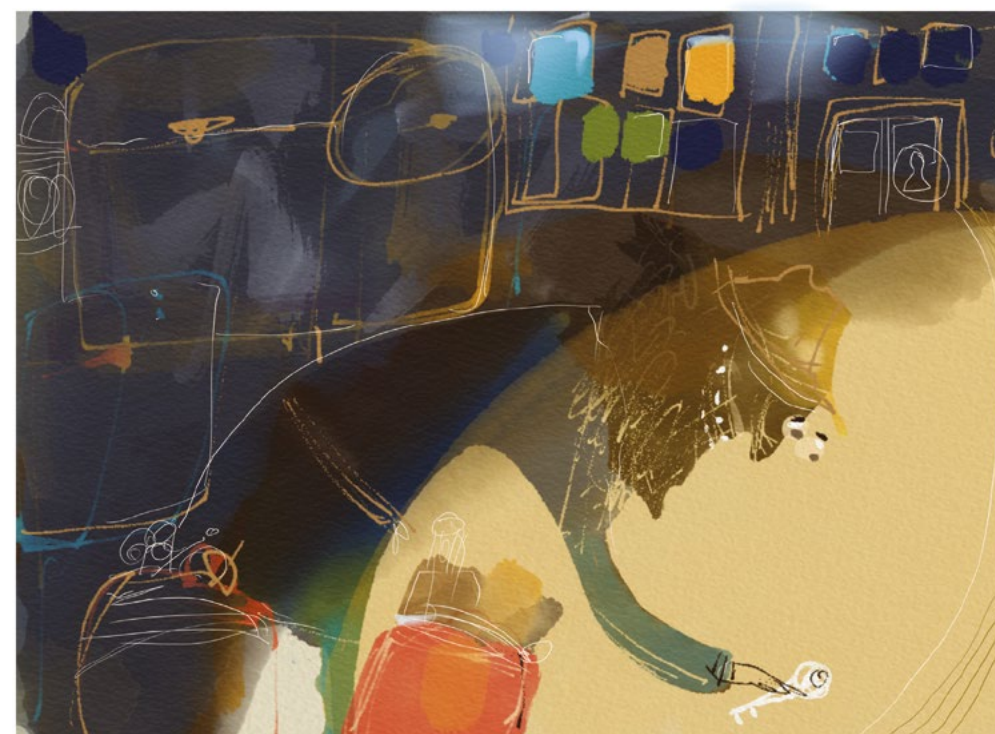
povídka

Kterak Karel k bytu přišel

Karel byl již delší dobu na ulici, byl to bezdomovec. Tloukl se sám životem a Ostravou. Jednou večer před bytovým domem, kolem kterého náhodou procházel se ve světle pouliční lampy na chodníku zaleskl klíč. Zkusil ho tedy v nejbližších vstupních dveřích a k jeho překvapení klíč do zámku zapadl a dveře otevřel. Dýchlo na něj teplo domova a Karel sešel do sklepa ke sklepním kójím. Jedna z nich byla otevřená plná naházeného harampádí. Ve sklepě evidentně už dlouho nebyl. Karel se rozhodl, že se této opuštěné nemovitosti ujme. Letmým prozkoumáním uložených věcí zjistil, že je tak mimo jiné i stará matrace. Karlovi se nechtělo zpátky do chladné noci, a tak ve sklepě na nalezené matraci přespal. Ráno zjistil, že ve sklepní kóji je spousta dalších věcí, dokonce i rozložená postel k matraci, vařič, plynová bomba, staré hrnce ba i zaprášené zavařeniny. Karel celý následující den věnoval tomu, že věci naházené ve sklepě uložil do polic, za použití nalezeného nářadí dokázal i složit postel a večer, když se rozhlédl po sklepní kóji, viděl svůj nový domov. Jako správný majitel nového bytu, ale pojal obavu, aby mu ho někdo v době, kdy

bude venku nevykradl. Zašel tedy do nejbližšího zámečnictví, kde za všechny své zbývající peníze koupil bezpečnostní zámek FAB, který následně zručně namontoval do dveří svého bytu. Následující týden v něm Karel spokojeně žil. Po dvou měsících, když si v nočním klidu ve světle staré lampičky četl akční leták Kaufladnu někdo zabušil na dveře opatřené bezpečnostním zámekem a zakřičel: „Policie České republiky, jménem zákona otevřete!“ Vyděšený Karel zhasl lampu. Policisté následně rázným kopem dveře od kóje otevřeli. Karlova odpověď na jejich dotaz, co tam dělá, že tam bydlí, příslušníky neuspokojila, a tak Karel skončil pro změnu v teple policejní služebny a následně i ve vazbě, neboť policisté několika letnými pohledy do policejních evidencí zjistili, že po Karlově bydlšti pátrá několik policistů ba i okresní soud.

U soudu Karel panu soudci popsal, jak ke svému bytu došel. Příběh to byl smutný a pravdivý. Majitelé sklepa, které při návratu z divadla zaujalo, že se z jejich sklepa svítí, přivolali onu neurvalou policejní hlídku, potvrdili, že se z jejich kóje nic neztratilo (vyjma zavařenin od babičky). Ba právě naopak tvrdili, že tam dost věcí přibýlo. Soudu tak nezbylo, než aby Karla uznal vinným z porušování domovní svobody, avšak pan soudce upustil s ohledem na okolnosti od potrestání Karla. Pro Karla to však znamenalo nutnost hledat si nový byt. S ohledem na další obžaloby, které na něj byly podány, Karel zůstal ve vazbě, a tak má byt a stravu zajištěnu.

text Mgr. Václav Němec
ilustrace Václav Šipoš

ze života

**BÝT MÁMOU
JE SUPER
RÁNO VSTANEŠ
UVAŘÍŠ SI KÁVU
VEČER SI SEDNEŠ
A VYPIJEŠ JÍ**

JSEM TI ŘEKLA, ŽE
BUDU HOTOVÁ ZA 5
MINUT, TAK MI
LASKAVĚ NEVOLEJ
KAŽDOU PŮL HODINU.

TIP NA ČIŠTĚNÍ VODKOU.
Vyzkoušel jsem to
a opravdu to funguje.

Sedl jsem si na gauč
a otevřel láhev vodky.
Po každém napití
byl byt čistější
a krásnější.

Měla jsem pocit,
že mám uklidit.
Tak jsem si nalila
víno a pocit zmizel!

**MODLILA JSEM SE ZA DOBRÉHO
MUŽE A MÁM DOBRÉHO MUŽE.**

**ON SE NEMODLIL...
...TAK MÁ, CO MÁ.**

Tati, proč jsou bonbóny
zabalené do šušťivých papírků?
Abysme slyšeli, jak
maminka hubne.

**VČERA JSEM SE
TAK OPILA,**
že když jsem šla přes parket
pro dalšího panáka, vyhrála
jsem taneční soutěž.

ŠLA JSEM DO KOUPELNY,
UMYT SI VLASY.
UMYLÁ JSEM TAKÉ
OBKLADÁCKY, VANU, UMYVADLO
A PODLAHU.
TEĎ MÁM CHŮT NA KÁVU.
ALE BOJIM SE JÍT DO KUCHYNĚ...

Dcera navštíví matku v domově důchodců

Tak jak se máš mami?
Ale, jo dobrý. Mám nového přítele.
Máš nového přítele? Prosím Tě a
koho?
No toho ošetřovatele co právě běžel
okolo....
Ale mami, ten je nějaký mladej,
kolik mu je?
Dvacet sedm let.
Ale mami to je dost velký rozdíl
To mi nevádí, hlavně, že se o mně
dobře stará a všechno mi udělá co
potřebuju.
A neříkej, že s ním máš taky sex?
No jistě že mám 2x, 3x do týdne.
Ale mami po tolika sexu, se může i
umřít!

**No tak umře, no. Najdu si
jinýho.**

Žena má být v kuchyni,
má upíjet víno a sledovat, jak jde
chlapovi vaření.

Otec – podnikatel se vrací
domů a tam nachází cedulku:
Prosím Tě, vyzvedni dnes v
17.00 syna ze školky.
PS: Školka je naproti v tom
žlutém domě.
PPS: Syn tě pozná sám.

Jarmila Hurníková

DŘISTY

JAROSLAV KRÁL

Příběhy z historie Polanky a okolí v polanském nářečí
Esli to tak bylo, něsem se tak istry. Možna su to enem všelijake dřisty.
(Všechny příběhy se ale skutečně staly.)

KLOBUK VE STUDNI

Něskaj to je ganc inači.
Potřebuješ vodu?
Kohutkem otočit' stači –
běži z vodovodu.

Na zahradě začli kopat'
fungl novu studňu.
Pomalučky, kurnik šopa.
Přibýval děň ku dňu.

Na noc dycky zakryli to
rozvrtane dilo,
navrch dali stare šito
co už něslužilo.

Gdo muh vědět', že ten Franta
jak zavřu hospodu
pravě tu se budě plantat'.
Co je to za modu?

Trčel v bahně po kolena.
Volal: Pomoc, pomoc!
Uslyšel ho Tonda hena
a hned mu šel pomoct'.

Přiněs žebř a Franta vylez...
Ma panenka svata,
v bahně kajši ztratil bryle.
Kole plno blata!

Naraz ale do studně lez
po tym žebřu zpatkem,
pod fusem se cošik mele
s promočenym zadkem,

bo se spoměl, jak nadaval,
na tu svoju robu.
Že by to byl velký kraval,
že tam něchal klobuk...

*ganz inači – úplně jiné
cošik - něco
běži - teče
spatkem - zpátky
spoměl - vzpomenu*

*šito - síto, řešeto
fungl novu – úplně novou
kajši - kdesi
plantat' se – motat se
gdo muh vědět' – kdo mohl vědět*

SVĚTLO V OKNĚ

Raz tak jeli muzykanti
z jakešihó bala.
Ťma a ticho, bo dědina
po balu už spala.
V jedne chalupce u cesty
- stala na krajičku -
do te t'my svítilo okno,
gdoši rožnul svičku.
Muzykanti všeci naraz
ze svojich kol slezli,
pod to male okenečko
enem taktak vlezli.
Na lužku tam roba sedi
a furt coši hleda
v košuli a na peřinach
a je cela bleđa
bo ta svička moc velkeho
světla jakši něđa.
Co tam hleda? Nic ineho
– bloščky lebo blechy.
Ty aj v noci umja robiť
najvěci něplechy.
Bavilo to muzykanty
enem na chvíličku.
Zaťukali. Vtym ta baba
honem sfukla svičku.

Čekatě co bylo dale?
Nic už ale neni.

**Tak skončilo muzykantum
nočni představení.**

*rožnul - rozsvítil
vlezli - vešli se
bloščky – štěnice
umja robiť – dovedou dělat*

VÁŽENÍ JISTEBNÍČANÉ,

Není dne, aby o vás nebylo slyšet. A už dávno to není jen šeptanda, veřejnoprávní a soukromá média se přetahují o exkluzivitu zachycení dění u vás. Věhlas a slovutnost Galerijní ulice je vám známa a víte, že je zcela zasloužená. To platí ve vašem blízkém okolí i místech vzdálenějších, počínaje Ostravou. A to není vše, vždyť už i umělci ze vzdálené Prahy či sousedního státu Slovenska k vám našli cestu a stali jste se jim metou a inspirací. To, že jste provozovali cílé styky s hájemstvím výtvarného umění – Francií, je věcí veřejnou a obdivovanou. A zřejmě jsme opomenuli další stejně důležité a významné kontakty, které stále pěstujete.

Dovolte, abychom připomenuli, že máte své příznivce i v mnoha vzdálenějších destinacích. Tam, kde civilizace bojuje s přírodou a jejími živly, alkoholem a malou dostupností veřejných cest. Je nám ctí, že i přes tuto kulturní a transatlantickou vzdálenost, jsme mohli být již několikrát součástí vašeho uměnoděnění.

Báječní lidé, neotřelé nápady, inspirativní prostředí, laskavý humor to je synonymum pro Galerijní ulici. I přesto, že naše staříčká auta s obtížemi zvládají Oderské vrchy, jsou připravena vždy a znovu najít cestu do míst, která jsou lemována rybníky a čapími hnízdy a neomylně zabrzdí před Galerií U Foťáka. Bez dotací, pronásledování Coronou, prorážíte ovzduší průměrnosti, šedi a nudy. Ač vzdáleností jsme od sebe lán světa, jsme si tak blízcí, dovolím si uvažovat. Společně bojujeme za světový mír a vzájemnou lásku. Milujeme náš svět, dýcháme stejný vzduch, jsme lidé patřící jedné malé planetě plující vesmírem.

Vzdálenost nehraje žádnou roli, ozvěna tepu a dění v Jistebníku rezonuje na Mexiku během pár okamžiků. Pokud jsme jeho součástí, je nám ctí.

22. 11. 2020 Mexiko, rodina Vůjtkova Luboš, Marta, Linda, Adam

PES Č. 6 nejvyšší riziko

„Od dnešní půlnoci až do odvolání se zakazuje švédská trojka“

„Mám hrozný obavy o svou ženu...“
„A co s ní je?“
„Můj nový mercedes.“

„Adresnou kritiku schvaluji.“
„Já vím, pokud nejde na tvoji adresu.“

My dva víme všechno na světě.
Proč zrovna my dva?
Protože ty víš všechno na světě, kromě toho, že seš vůl.
Ale to zas vím já.

„Co tě trápí?“
„Zaběhl se mi pes.“
„Tak si dej inzerát.“
„To nemá cenu, on neumí číst“

Ona: „Je pravda, že z moudrých mužů bývají dobří manželé?“
On: „Kecy, moudří muži se nežení.“

On: „Řeknu ti, ženská, tys měla být chlap!“
Ona: „Ty taky, miláčku, ty taky!!“

vánoční kvíz

1. Větvičky zlatého deště nebo třešně, které mají rozkvést na Štědrý den, se řezou na:

- a) Mikuláše
- b) Barboru
- c) Lucii

2. Čtyřnedělnímu období spojenému s očekáváním příchodu Vánoc se v křesťanské tradici říká:

- a) půst
- b) pokání
- c) advent

3. Tradičně se na Štědrý večer podává v Krkonoších a v Podkrkonoší:

- a) hubník
- b) guláš ze skopce
- c) ovesná kaše

4. Autorem nejznámější české vánoční mše „Hej, mistře“ je:

- a) F. L. Věk
- b) Jan Křtitel Vaňhal
- c) Jakub Jan Ryba

5. Skladba „Hej, mistře“ zaznívala tradičně v kostelech na Štědrý den na mši, která se slouží:

- a) časně ráno
- b) v poledne
- c) o půlnoci

6. Mezi staré štědrovečerní zvyky v mnoha rodinách patřilo:

- a) stavění májky
- b) zdobení vajec
- c) překraiování jablek

ze života

Kulatiny
nedávno oslavil golman
české hokejové reprezentace
Lubomír Vůjtek.
Jediný golman - který doposud uhájil
čisté konto své svatyně!
Zlí šťourové tvrdí, že je to proto,
že dosud neodchytal za reprezentaci
ani jeden zápas...
Blahopřejeme
k jubileu.

Pes je pod vánočním
stromčkem a říká:
„Teda, páníček se na
Vánoce vytáhl!
Který pes se může
pochlubit, že mu
na záchod zavedli
elektrické osvětlení!“

„Je chytrý ten váš nový
kolega?“
„Je a jak, v pravou
chvilu ze sebe vždycky
udělá hlupáka!“

„Pane doktore,
váha mi stoupá,
potence klesá.“
„A co chcete po mě?“
„Nějak to otočit.“

„Mám hrozný obavy
o svou ženu....“
„A co s ní je?“
„Můj nověj mercedes.“

„Máte k dispozici něco
účinnějšího než
antikoncepční pilulky?“
přátelsky vyzvídá dívka
v lékarně.
„Ano, prášky na spaní.“

„Tak co, jak jsi prožil
letošního Silvestra, kamaráde?“
„Ale... nejprve jsem nevěděl,
kam mám jít a teď si zase nemohu
vzpomenout, kde jsem byl.“

Přípitek: „Na zdraví
našich žen a milenek!
Aby se nikdy
nepotkaly!!“

-Každý zaměstnanec
je tak trochu Robinsonem.
- A proč?
- Taky se těší, že přijde pátek...

Lékař k pacientovi:
„Jestli budete tak pít,
opustí vás manželka!“
„A kolik toho ještě musím
vypít?“

Kapra jíme pomalu.
Jinak bychom se
místo nadílky
bouchali do zad

NEŽ ROZKVETOU lípy bude koncert LIPY

TERMÍN KONCERTU
VÁM BUDE SDĚLEN
V DOSTATEČNÉM
PŘEDSTIHU.
SLEDUJTE
PŘEDPOVĚď POČASÍ
A OBECNÍ ROZHLAS.
A HLAVNĚ ČTĚTE
**JISTEBNICKÝ
ZPRAVODAJ.**

ZAHRAJU
LIPOVÉ BLUES
OBČERSTVENÍ
LIPOVÝ ČAJ
zdraví
**PETER
LIPA**

**Děkujeme všem,
kteří poslali příspěvek do tohoto speciálního čísla Jistebnického zpravodaje.
Pokud jste ten svůj nenašli, bude otištěn v prvním čísle roku 2021.**

Vydává OÚ Jistebník pro potřeby občanů,
adresa: Jistebník č.p. 149, 742 82 Jistebník, tel: +420 556 418 066, IČO: 00298018
Evidován Ministerstvem kultury ČR pod evidenčním číslem E 10242,
periodický tisk územního samosprávného celku
Periodicita 6x ročně, náklad 700 ks,
neprodejné
Za věcný obsah příspěvků zodpovídají autoři

Inzerce a příspěvky přijímáme na e-mailu hurnikova@jistebnik.cz
Uzávěrka příspěvků pro zpravodaj leden-únor 2021 je 19. prosince 2020
Tisk: Tiskservis Ostrava